

Μνήμη κοιμήσεως 4 σύγχρονων γερόντων (2 Δεκεμβρίου)

/ [Πεμπτουσία](#)· [Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία το μεγαλύτερο καύχημα και ο πιο πολύτιμος θησαυρός της είναι οι Άγιοί Της. Δεν υπάρχει περίοδος στην ανθρώπινη ιστορία που να μην υπάρχουν άγιοι. Οι άγιοι πιστοποιούν στο πρόσωπό τους ενσάρκως την παρουσία του Αγίου Πνεύματος σε κάθε γενεά. Έτσι, σήμερα ξημερώνει για την Ορθοδοξία μας μία μεγάλη μέρα. Κατά συγκυρία ευτυχή, η Εκκλησία μας τιμά την ημέρα κοίμησης 4 σύγχρονων οσιακών μορφών. Ας δούμε εν συντομία τα κεντρικότερα σημεία της αγίας βιοτής των:

1. Γέρων Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Ο Γέροντας Πορφύριος γεννήθηκε το 1906 στον Άγιο Ιωάννη Καρυστίας Ευβοίας. Το κοσμικό του όνομα ήταν Ευάγγελος. Στο σχολείο φοίτησε μόνον δύο χρόνια. Η ασθένεια του δασκάλου και η φτώχεια της οικογένειάς του τον έσπρωξαν να εργασθεί βόσκοντας τα λίγα ζώα της. Λίγο αργότερα, περίπου εννέα χρονών παιδάκι, εργάστηκε στο ανθρακωρυχείο της περιοχής και μετά στο παντοπωλείο ενός γνωστού της οικογένειας, στον Πειραιά. Ο πατέρας του είχε πάει να δουλέψει στη διώρυγα του Παναμά, για να συντηρήσει την οικογένειά του.

Όταν ήταν 8 ετών, βρήκε ένα φυλλάδιο με το βίο του Αγίου Ιωάννη του Καλυβίτη, το οποίο διάβαζε συλλαβιστά. Ο βίος του αγίου συγκίνησε το μικρό βοσκό και θέλησε να τον μιμηθεί. Έτσι, γύρω στα δώδεκα χρόνια του, ξεκίνησε μόνος του κρυφά για το Άγιο Όρος και στο πλοίο συνάντησε τον μετέπειτα Γέροντά του, ιερομόναχο Παντελεήμονα, τον πνευματικό, που ασκήτευε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου στη Σκήτη Καυσοκαλυβίων του Αγίου Όρους.

Σ' αυτόν τον Γέροντα και τον αυτάδελφό του μοναχό Ιωαννίκιο, ο νεαρός δόκιμος έκανε χαρούμενη και άκρα υπακοή και έτσι σε λίγα χρόνια αξιώθηκε να καρεί μοναχός. Λόγω της θερμής πίστης του, της υπακοής και της άσκησής του, τον επισκέφθηκε η θεία Χάρη και απέκτησε σε νεαρή ηλικία το χάρισμα της διοράσεως.

Στο Άγιον Όρος ασθένησε από πλευρίτιδα γύρω στα 18 του χρόνια και οι γέροντές του τον έστειλαν σε μοναστήρι στην Εύβοια για θεραπεία. Εκεί τον γνώρισε ο

Αρχιεπίσκοπος Σινά Πορφύριος και αφού διαπίστωσε την πνευματική του προκοπή, τον χειροτόνησε ιερέα σε ηλικία 20 ετών. Μετά από ένα μικρό διάστημα ο Μητροπολίτης της περιοχής τον κατέστησε πνευματικό και έτσι έθεσε στην υπηρεσία των πιστών το χάρισμα της διοράσεως. Με το χάρισμα αυτό, ο νεαρός ιερομόναχος και πνευματικός Πορφύριος βοηθούσε τους ανθρώπους να γλιτώσουν από διάφορες πλεκτάνες του πονηρού, να καταλάβουν τί γίνεται στην ψυχή τους και να εργασθούν για τη σωτηρία τους.

Το 1940 διορίστηκε εφημέριος στην Πολυκλινική Αθηνών, στην οδό Σωκράτους, κοντά στην πλατεία Ομονοίας. Σ' αυτή τη θέση παρέμεινε συνολικά 33 χρόνια, εξομολογώντας τους ασθενείς και άλλους, προσευχόμενος, συμβουλευοντας και συχνά θεραπεύοντας με την προσευχή και τη Χάρη του Θεού ασθενείς που ζητούσαν τη βοήθεια του.

Το 1950 νοίκιασε το εγκαταλελειμμένο μοναστηράκι του Αγίου Νικολάου Καλλισίων στην Πεντέλη και μέχρι το 1978 καλλιεργούσε την περιοχή του. Το 1979 εγκατεστάθηκε στο Μήλεσι Αττικής, κοντά στον Ωρωπό, όπου άρχισε, αφού έλαβε τις νόμιμες άδειες, να κτίζει το Ησυχαστήριο της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Σ' αυτό δεχόταν επισκέπτες κάθε κατηγορίας και τηλεφωνήματα από όλα τα μέρη του κόσμου, για διάφορα προβλήματα και συμβούλευε, ευχόταν, εξομολογούσε και θεράπευε τις ψυχές και πολλές φορές και τα σώματα των ανθρώπων.

Τον Ιούνιο του 1991, προαισθανόμενος το τέλος του, και μή θέλοντας να κηδευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια και στις 2 Δεκεμβρίου παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο.

Οι διδαχές του παραμένουν πολύτιμες παρακαταθήκες για τον ταλαιπωρημένο άνθρωπο της εποχής μας. Με τη βαθιά αγάπη και τη διάκριση που τον χαρακτήριζε, τα λόγια του αποτελούν αληθινές σανίδες παρηγοριάς στις μέρες μας. Η διεισδυτική του ματιά και η μεγάλη του φιλανθρωπία προσφέρουν ξεχωριστές διαστάσεις στη σύγχρονη Ποιμαντική.

2. Γέρων Αμβρόσιος, πνευματικός μονής Δαδίου

Γεννήθηκε στο χωριό Λαζαράτα της Λευκάδος το 1914. Το κοσμικό του όνομα ήταν Σπυρίδων Λάζαρης. Ο πατέρας του ήταν δάσκαλος και η οικογένειά του πολύτεκνη. Από μικρός ο ίδιος χαρακτηριζόταν για την ηρεμία του χαρακτήρα του και την αγάπη του προς την Εκκλησία. Δεν μπόρεσε να μορφωθεί γιατί ο πατέρας του έλειπε στον πόλεμο και ο ίδιος βοηθούσε τη μητέρα του στις αγροτικές

δουλειές του σπιτιού.

Όταν εκπλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία, θέλησε να πάει στο Άγιο Όρος, αλλά δεν ήξερε τον τρόπο. Με την καθοδήγηση, όμως, ενός νέου έφτασε στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου. Εκεί ο συνοδός του τού είπε: “Εδώ, θα μείνεις, Σπύρο. Θα γίνεις μοναχός, θα κάνεις υπομονή και υπακοή στο γέροντα” κι αμέσως εξαφανίστηκε. Ο Σπύρος κατάλαβε ότι επρόκειτο για άγγελο Κυρίου, παρέμεινε στο μοναστήρι και σε ηλικία 25 ετών έγινε μοναχός με το όνομα Χαρίτων.

Ένα βράδυ ο ηγούμενος λέει στο μοναχό Χαρίτωνα να διαβάσει την Ενάτη. Εκείνος, καθώς ήταν αγράμματος, προσπάθησε να διαβάσει, αλλά είχε μεγάλη δυσκολία. Ο ηγούμενος αγανάκτησε και τον έδιωξε λέγοντάς του επιτιμητικά να πάει στο κελλί του. Το ίδιο βράδυ, ενώ προσευχόταν, εμφανίστηκε η Παναγία και τον βοήθησε να μάθει το ψαλτήρι από μνήμης.

Ένα καλοκαίρι εργαζόταν στον κήπο της Μονής. Βλέποντας μία συκιά και επειδή πεινούσε, ανέβηκε στο δένδρο, για να φάει σύκα. Στο Άγιο Όρος οι μοναχοί δεν επιτρέπεται να τρώνε τίποτε εκτός τραπέζης, γιατί θεωρείται λαθροφαγία. Έφαγε μερικά σύκα, αλλά γλίστρησε και έπεσε από το δέντρο. Αν και είχε πέσει από το πρωί, οι άλλοι μοναχοί αφού τον αναζήτησαν, τον βρήκαν μόνο το απόγευμα στο περιβόλι πεσμένο κάτω να πονάει πολύ. Τον έβαλαν πάνω σε μια πόρτα και τέσσερα άτομα μαζί – καθώς ήταν σωματώδης – τον μετέφεραν στο κελλί του. Όπως διηγείται ο ίδιος: «Ενώ βρισκόμουν στο κρεβάτι και πονούσα, απέναντι έβλεπα το παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων και τους παρακαλούσα να με βοηθήσουν. Εμφανίζονται τότε δύο γιατροί με λευκές μπλούζες και προσπάθησαν να βάλουν το πόδι μου στην θέση του. “-Τράβα Κοσμά”, έλεγε ο ένας. “-Κράτα από εδώ Δαμιανέ”, έλεγε ο άλλος. Και σε πέντε λεπτά οι πόνοι εξαφανίστηκαν και έγινα καλά»!

Στο μοναστήρι βρίσκονταν τότε πέντε νέοι μοναχοί και ένας ηλικιωμένος γέροντας. Κάποιοι από αυτούς σκέφτηκαν ότι θα ήταν καλό να αλλάξουν τον γέροντα. Το έμαθε ο γέροντας και ζήτησε την απομάκρυνσή τους. Με τη συνοδεία της αστυνομίας ο μοναχός Χαρίτων εκδιώχθηκε στη Μονή Χιλανδαρίου. Εκεί είχε πάρα πολλές δυσκολίες και πέρασε αρρώστιες, που τον ανάγκασαν να έρθει στον κόσμο. Πήγε, λοιπόν, στον Γέροντα Πορφύριο, ο οποίος τον συμβούλεψε να πάει στην ερειπωμένη Μονή Δαδίου στη Φθιώτιδα. Εκεί βρήκε μόνο αρουραίους, φίδια και άγρια ζώα. Ο Γέροντας Πορφύριος του υπέδειξε: «Κάθισε εδώ, κάνε υπομονή και υπακοή και ο Θεός θα σε βοηθήσει».

Αμέσως επιδόθηκε στην ανασύσταση της Μονής, η οποία έγινε στη συνέχεια γυναικεία. Ο τότε Μητροπολίτης Φθιώτιδος Αμβρόσιος εξετίμησε τον γέροντα και

τον έκανε ιερομόναχο, δίνοντάς του, μάλιστα, το δικό του όνομα.

Κάποτε χτύπησε το πόδι του, πήγε στο νοσοκομείο, όπου του έβαλαν πλατίνα στο γοφό. Πονούσε, όμως, πολύ. Ο τότε Μητροπολίτης Ελβετίας Δαμασκηνός τον πήρε στην Ελβετία να τον δούνε εκεί οι γιατροί. Εκεί διαπιστώθηκε ότι στην πρώτη επέμβαση, του έβαλαν 1 εκατοστό πλατίνα μεγαλύτερη με αποτέλεσμα να χρειαστεί νέο χειρουργείο, για να μειώσουν την πλατίνα. Όταν έγινε αυτό και ετοιμαζόταν για εξιτήριο, του ζητήθηκαν γενικές εξετάσεις, τις οποίες έκανε. Τότε, βρέθηκε στον αριστερό του νεφρό πέτρα μεγάλη όσο ένα πορτοκάλι και έτσι παρέμεινε για νέα εγχείριση.

Διηγείται ο Γέροντας: «Ενώ ήμουν μόνος στο δωμάτιο, εμφανίστηκε ένας μοναχός. Βγήκαμε, λοιπόν, μαζί στο μπαλκόνι και καθίσαμε για να μιλήσουμε. Κάπου 15 λεπτά μιλούσαμε και του είπα για τα χειρουργεία και για τον λίθο στο νεφρό. Τότε ο μοναχός μου είπε: "Είμαι ο Άγιος Νεκτάριος και ήρθα να σε δω. Ήμουν και εγώ φιλάσθενος και παρέδωσα την ψυχή μου στο «Αρεταίειο» νοσοκομείο. Άντεξα τις συκοφαντίες και την ασθένεια, κάνοντας υπομονή. Ο Θεός μου έδωσε χάρη μεγάλη για την υπομονή που έκανα". Μετά με άγγιξε και έφυγε. Όταν έφυγε ο Άγιος Νεκτάριος μου ήρθε διάθεση ούρησης και ούρησα σε ένα μικρό λεκανάκι. Τότε βγήκε μαζί με τα ούρα και μία πέτρα σε μέγεθος μικρού πορτοκαλιού. Τότε με μία χαρτοπετσέτα την πήρα και την έβαλα στο συρτάρι του κομοδίνου.

Την επόμενη θα γινόταν η εγχείριση. Έρχεται ο Ελβετός γιατρός και μου λέει: «Ετοιμάσου για το χειρουργείο». Εγώ του απάντησα ότι δεν χρειάζομαι χειρουργείο. Άνοιξα το συρτάρι και του έδειξα την πέτρα. Όταν την είδε ο γιατρός, είπε: «Εσείς οι Ορθόδοξοι έχετε ζωντανή πίστη, εμείς την νοθεύσαμε". Το χειρουργείο δεν έγινε και ή πέτρα παρέμεινε στο γραφείο του Ελβετού γιατρού, για χρόνια πολλά».

Του άρεζε η ησυχία και η αφάνεια, γι' αυτό και δεν απέκτησε μεγάλη συνοδεία από μοναχές. Μάλιστα, ούτε στο χωριό, στο Δαδί, τον ήξεραν καλά καλά. Και εκεί δεν κατέβαινε παρά σπάνια. Ήταν στο Μοναστήρι, έκανε πρακτικές εργασίες, ήταν ο εφημέριος της Μονής και ασχολήθηκε πολύ με την ευχή. Είχε όμως μεγάλη χάρη. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Εγώ αγράμματος άνθρωπος είμαι και έρχονται εδώ τόσοι άνθρωποι μορφωμένοι, καθηγητές πανεπιστημίου, και ανοίγει ο νους μου και τους λέω τόσα πράγματα, που απορώ πως τα λέω».

Κοιμήθηκε την ίδια μέρα, ακριβώς 15 χρόνια μετά, που κοιμήθηκε ο Γέροντας Πορφύριος, στις 2 Δεκεμβρίου 2006, σε ηλικία 92 ετών.

3. Γέρων Κλεόπα Ηλίο

Γεννήθηκε στο χωριό Σούλιτσα του νομού Botosani της Ρουμανίας στις 10 Απριλίου του 1912 και βαπτίσθηκε Κωνσταντίνος. Όπως ανέφερε ο ίδιος, οι γονείς του ήταν ζωντανό παράδειγμα χριστιανικής ζωής και το σπίτι τους ήταν μια κατ' οίκον εκκλησία. Έτσι, τα πέντε από τα δέκα παιδιά της οικογένειάς του ακολούθησαν το μοναχικό βίο.

Όταν ήταν νεογέννητος, αρρώστησε σοβαρά. Επειδή δύο άλλα αδέλφια του είχαν ήδη πεθάνει σε νηπιακή ηλικία, η μητέρα του τον πήγε στον ερημίτη Κόνωνα Georgescu, πνευματικό στην Cozancea και με τη βοήθειά του η Παναγία θεράπευσε τον μικρό Κωνσταντίνο.

Το 1929 εισήλθε μαζί με έναν ακόμη αδελφό του στην Ιερά Σκήτη Sihastria, όπου μόναζε ήδη ένας μεγαλύτερος αδελφός τους. Αρχικά στάλθηκε στη βοσκή των προβάτων της σκήτης, διακόνημα που τον γέμιζε με μεγάλη πνευματική χαρά. Αφού υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία (1935-1937), εκάρη μοναχός στην ίδια σκήτη.

Ο ζήλος του στις εργασίες της σκήτης οδήγησε το γηραιό ηγούμενό της να τον διορίσει αναπληρωτή ηγούμενο το 1942, ενώ το 1944 εξελέγη ηγούμενος. Στα τέλη του ίδιου έτους χειροτονήθηκε διάκονος και στις αρχές του επόμενου, πρεσβύτερος. Αμέσως επιδόθηκε στην ανακαίνιση της σκήτης και το 1947 μόλις, πέτυχε την ανύψωσή της από εξαρτηματική σε ανεξάρτητη Μονή.

Με την άνοδο των κομμουνιστών στην εξουσία, συνελήφθη και ανακρίθηκε για 5 ημέρες στο Targu Neamt, αλλά πολύ σύντομα αφέθηκε ελεύθερος. Για να αποφύγει τα προβλήματα με τις αρχές κρύφτηκε σε μια ξύλινη καλύβα βαθιά στο δάσος, 6 χλμ. μακριά από το μοναστήρι. Σε 6 μήνες όμως επανήλθε στη θέση του.

Με απόφαση του Πατριάρχη Ιουστινιανού μεταφέρεται στις 30 Αυγούστου 1949 μαζί με 30 μοναχούς από τη Μονή Sihastria στη Μονή Slatina-Suceava και γίνεται ηγούμενός της, καθιστώντας τη σύντομα στο πιο οργανωμένο μοναστήρι της Ρουμανίας. Τα προβλήματα με το καθεστώς όμως δεν έλειψαν. Αντιμετωπίζοντας διαρκείς έρευνες και συλλήψεις, αναγκάστηκε να ζήσει σε σκληρές συνθήκες στα βουνά Stânișoarei μαζί με τον ιερομόναχος Αρσένιο Paracîoc. Τελικά θα επιστρέψει το 1956 στη Sihastria.

Το 1959 ψηφίστηκε ειδικό διάταγμα, με το οποίο εκδιώχθηκαν από τα μοναστήρια πάνω από 4000 μοναχοί και μοναχές. Ο ίδιος πιέστηκε από τις αρχές να αποβάλει το μοναχικό σχήμα και να περιοριστεί στο σπίτι του. Όπως πολλοί άλλοι μοναχοί,

αρνήθηκε και αποσύρθηκε -για τρίτη φορά- στα βουνά της Μολδαβίας.

Το 1964 η πολιτική απέναντι στην Εκκλησία έγινε ηπιότερη, οπότε μπόρεσε να επιστρέψει στη Μονή. Παρέμεινε εκεί για 34 χρόνια ως πνευματικός των μοναχών και πολλών λαϊκών που έρχονταν από όλη τη χώρα και το εξωτερικό, για πνευματική καθοδήγηση.

Κοιμήθηκε οσιακά στις 2 Δεκεμβρίου 1998. Στα τέλη του 2005, η Ιερά Σύνοδος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ρουμανίας πληροφόρησε τους πιστούς ότι έχει αρχίσει να μαζεύει στοιχεία για την επίσημη αγιοκατάταξη του μακαρίου Γέροντος Κλεόπα - ήδη αγίου στην συνείδηση πάρα πολλών πιστών.

4. Γέρων Ελπίδιος Νεοσκητιώτης

Γεννήθηκε το 1913 στη Λευκωσία και το κοσμικό του όνομα ήταν Αλέξανδρος. Ήταν **δίδυμος αδελφός** του *Ιερομάρτυρος Φιλουμένου*, που μαρτύρησε το 1979 στην Παλαιστίνη.

Τα δύο αδέλφια είχαν μάθει από νωρίς την προσευχή και τη μελέτη πατερικών βιβλίων. Κάποτε εντυπωσιάστηκαν τόσο πολύ από το βίο του οσίου Ιωάννου του Καλυβίτου και σε ηλικία μόλις 14 ετών έφυγαν κρυφά από τους γονείς τους για την Ιερά Μονή Σταυροβουνίου. Μέσα στο πνευματικά ανθηρό κλίμα της Μονής και υπό τη φωτισμένη καθοδήγηση του πνευματικού π. Κυπριανού, μυήθηκαν στο πνεύμα της ανατολικής μοναστικής παράδοσης.

Το αυστηρό πρόγραμμα της Μονής κλόνισε όμως επικίνδυνα την υγεία τους και μετά από 6 χρόνια πήγαν στην Παλαιστίνη και έγιναν τακτικά μέλη της Αγιοταφίτικης Αδελφότητας. Το 1937 ο π. Ελπίδιος χειροτονήθηκε διάκονος και το 1940 πρεσβύτερος, ενώ το ίδιο διάστημα ολοκλήρωσε την εγκύκλιο παιδεία του. Υπηρέτησε σε πολλές θέσεις του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων (Ηγούμενος της Μονής του Προδρόμου, Τιβεριάδα, Πατριαρχικός Έξαρχος στη Ναζαρέτ, όπου έλαβε το οφίκιο του αρχιμανδρίτου).

Τό 1947 προσελήφθη στην υπηρεσία του Πατρι-αρχείου Αλεξανδρείας και απεστάλη για μια πενταετία στη Μοζαμβίκη. Κατόπιν έζησε στην Αθή-να, όπου και έλαβε το Πτυχίο της Θεολογικής Σχολής του Πα-νεπιστημίου (1952-1956). Από το επόμενο έτος υπηρέτησε ως προϊστάμενος του Ι.Ν. Αγίων Πάντων Λονδίνου, ενώ συγχρόνως παρακολούθησε μα-θήματα Ερμηνείας Καινής Διαθήκης και Εκκλησια-στικής Ιστορίας στο Βασιλικό Κολλέγιο. Το 1959 διορίσθηκε από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας Έξαρχος του Θρόνου, πρώτα στην Οδησό και κατόπιν στην Ελλάδα. Ύστερα από πολλές παρακλήσεις και προτροπές, επανήλθε στην πατρίδα του ως ιεροκήρυκας της Επαρχίας Πάφου και μετά Ηγούμενος της Μο-νής

Μαχαιρά.

Δεν έμεινε όμως και εκεί για πολύ. Έτσι, επέ-στρεψε εις την Ελλάδα και ανέλαβε την εφημερία του θεραπευτηρίου του Ερυθρού Σταυρού για 6 χρόνια. Ο ζήλος και η διακονία του παρέμειναν για πολλά χρόνια στη μνήμη των ασθενών και του προσωπικού. Το βαθύ πνευματικό του έργο συνεχίστηκε κατόπιν στον Ι.Ν. Αγίας Τριάδος Αμπελοκήπων όπου μετετέθη. Στο μεταξύ, σπούδασε και στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου.

Όταν, τέλος, αποσύρθηκε από την ενεργό υπηρεσία, πραγματοποίησε αυτό που για δεκαετίες διακαώς επιθυμούσε: την αμεριμνησία της ησυχαστικής ζωής. Ασκήτευσε, έτσι, στη Νέα Σκήτη του Αγίου Όρους, ύστερα από ενύπνια υπόδειξη της Παναγίας.

Η αλήθεια είναι πως καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του δεν παρέλειψε ποτέ τα μοναχικά του καθήκοντα. Από μαθητής ακόμα, συνήθιζε να απομονώνεται τελώντας τις ακολουθίες του νυχθημέρου. Κάποτε, μάλιστα, όταν στο νοσοκομείο διογκώθηκαν οι υποχρεώσεις του, ζητούσε μέσα στην απλότητά του από την αδελφή του και τους ανεψιούς του να διαβάζουν από ένα μικρό κομμάτι της ακολουθίας του, ενώ από τα πνευματικά του τέκνα (ιδίως τις αδελφές νοσοκόμες), να κάνουν λίγες μετάνοιες, για να συμπληρωθεί ο κα-νόνας του.

Στο αγιορείτικο κελλί του, πάλι, συνήθιζε να διαβάζει παρακλή-σεις για όλο τον κόσμο, και εξορκισμούς και ευχές για ό-λους τους μοναχούς της Σκήτης και του Αγίου Όρους. Στις μετακινήσεις του ήθελε να ταξιδεύει μόνος του για να λέει απερίσπαστος την ευχή.

Οι συνασκητές του διηγούνται ότι γνώριζε με λεπτο-μέρειες το μαρτύριο του αδελφού του Φιλουμένου εις την Παλαιστίνη, καθώς άκουγε τούς δαρμούς του και τον ίδιο να του φωνάζει, «αδελφέ μου, με σκοτώ-νουν!». Άλλοτε ευλόγησε το λιγοστό φαγητό μιας φτωχής οικογένειας και αυτό υπερπερίσσευσε. Θαύματα διηγούνται, ακόμη, και κατά τη θητεία του στον Ερυθρό Σταυρό.

Προτίμησε πάντοτε τη ζωή της αφάνειας και της διάκρισης και ποτέ δεν προκάλεσε κανέναν. Όταν στο τέλος της επίγειας ζωής του αρρώστησε βαριά, ήταν εκείνος που ανέπαυε όσους αδελφούς τον επισκέπτονταν για να τον αναπαύσουν. Κοιμήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1983.

Ας έχουμε την ευχή όλων τους!

